

EMIL DINGA

VOLUPTATEA TRISTEȚII

poezii

De tempore (I)

În urmă, falduri-falduri, se lasă-ncet să cadă
Trăirile ce-odată prea vii au fost în lume,
Și se așază toate-ntr-o crâncenă zăpadă
În care nu mai pot să le caut după nume.

Și dacă sap, cu gândul, vreo pârție stingheră
În care dau, la capăt, de mine, câteodată,
Îmi par străin, departe, ca dintr-o altă eră,
De parcă n-am fost unul și-același vreodată.

Și-atunci eu, cel de astăzi, culcuș îmi răsucesc,
Și-n juru-mi trag zăpada de timp să mă îmbrace
Ca un mormânt aievea în care mă zidesc,
Și-n care însuși gândul se-ntuneacă și tace.

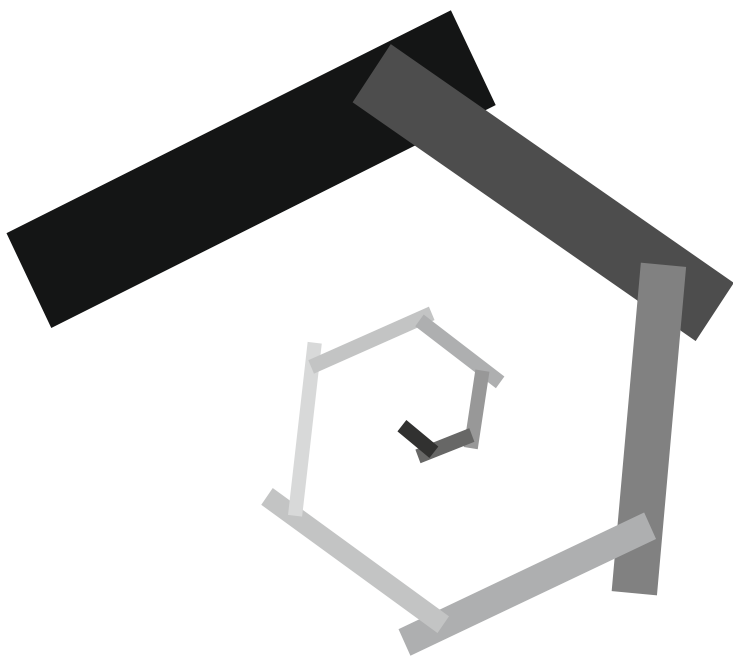
Și astfel, las în urmă mulțime de morminte,
Și toate-s fără cruce, pierdute în nămeți,
Și nimeni, niciodată, nu-și va aduce-aminte
C-acolo-s oseminate ale unei vieți.

Însă așa e firea, iar timpul-i gunoierul
Ce netezește totul ca și cum n-ar fi fost,
Poate viața însăși nu e decât misterul
Ce celor ne-nțelese le dă un tainic rost.

Morminte nevăzute se-nșiruie tăcute
'Ntr-un cimitir ce-ngroapă bucăți din mine rupte,
Iar timpul dinții crânceni în liniște și-ascute,
Și-așteaptă o trăire, din care să se-nfrupte.

Și fiecare clipă ce trece de la sine
Pe loc e zăvorâtă de timpul cel cerber,
Și toate câte-odată au fost, îmi par străine,
De parcă-n altă lume au fost și sub alt cer.

Fărâme sunt, și nu pot întreg să mă adun,
Sunt risipit în urmă și-nmormântat mereu,
Iar țărnul de plecare acum e-un biet falun
Pe care nu se vede vreo urmă-a unui zeu.

De tempore (II)

Alunecăm, asemeni cu peștii din oceane,
Într-un ocean al nostru, tăcut și nesfârșit,
Ce ne-nconjoară-n totul, în falduri suverane,
Și ne închide-n sine, în chip desăvârșit.

Oriîncotro am merge, ce este-n urmă piere,
Și-ntoarcere nu poate să fie-n calendar,
Căci în oceanul nostru de timp nu-i înviere,
Iar drumul spre sfârșit e tot ce-am primit în dar.

Și tot ce ne încântă mirabil vreodată
E unic și nicicând el nu va fi repetat,
Iar viața de-altă viață nu poate fi-nnodată,
Căci ce e viu acumă cândva va fi-ncetat.

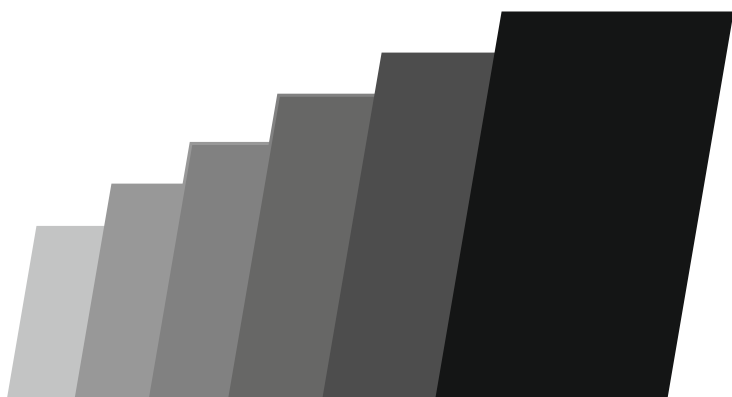
Spre-n urma noastră curge oceanul de clipite,
Sau poate, mai degrabă, noi mergem spre-nainte?
Din noi, bucăți desprinse în urmă-s risipite,
Și a le strânge iarăși, nici funii nu-s, nici binte.

Dar unde pleacă-atâtea ce-au fost odinioară,
Ca frunzele-aruncate de vântul văluos,
Ca sunetele scoase din coarda de vioară,
Sau așchiile smulse din cedrul noduros?

Căci s-au pierdut în ceață și nu se mai zăresc,
Îngână despre ele, din când în când, vreun psalt,
Pe cât se-ndepărtează, pe-atât se și micesc,
Ca pasărea plecată în zbor spre cerul 'nalt.

Plecate-s toate câte au fost în idealuri,
Iar amintirea-ncearcă să le mai strângă-o dată,
Ca un cioban ce turma și-adună de pe dealuri...
Dar nu mai sunt aceleași ce fost-au altădată.

Ne-nvăluie oceanul de timp, nerăbdător
Din noi să smulgă încă-o bucată de trecut,
La pândă stă în spate, etern învingător,
Și martor, totodată, că noi ne-am petrecut.

De tempore (III)

În fiecare clipă o altă poartă cade
Și clipele îngroapă în cripte pe vecie,
Iar porțile închise-s sub falnice arcade
Și trecerea de ele e doar zădărnice.

La porțile acestea, adesea-n rugă stăm
Să regăsim trecutul și să-l trăim din nou,
Dar zăvorâte-s toate, zadarnic adăstăm,
Căci din ce-a fost odată, nimic n-are ecou.

Ne-nșiruiam în urmă, noi cei ce-am fost demult,
Portrete-ncremenite în propriul panteon,
Le vizităm adesea, în spațiul lor ocult,
Dar ni se par departe, ca dintr-un alt eon.

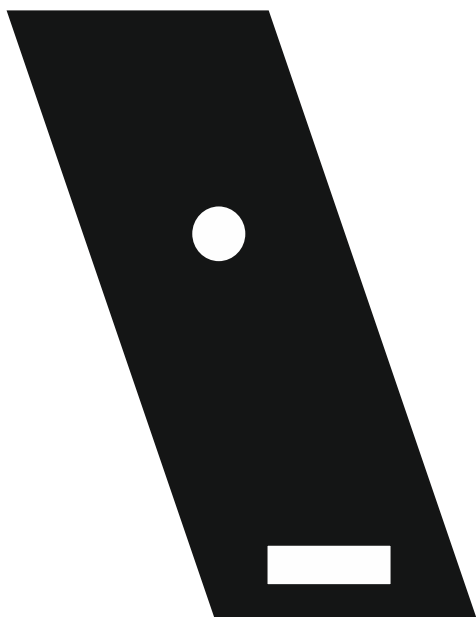
A fost aievea oare această clipă care
Deja s-a-nchis în sine, cu tot ce-a însemnat?
Abia venită,-i gata deja pentru plecare,
Ca mugurul ce-n lume sosit abia,-i fanat.

Și tot mai depărtate portretele se-așază,
Se-ngrămădesc în urmă și-așteaptă nou-veniți,
E-o tragică-așteptare, ca pentru-o catastază,
Și trecem sub arcade, căci lor suntem meniți.

Când clipele sfârși-vor, iar ultima lor poartă
Cădea-va în tăcere și se va zăvorî,
Tot șirul de portrete va fi numit drept soartă,
Și-n veșnică uitare încet va coborî.

Căci timpul nu înseamnă nici viață și nici moarte,
E-o mare de uitare a toate câte-au fost,
Ce fiecare clipă de alta o desparte,
Și toate le îngroapă, furându-le-al lor rost.

Străinii din portrete am fost cândva chiar noi,
Dar nu ne recunoaștem și nu ne regăsim,
Închis e drumul care ne duce înapoi,
Îl vom sfârși și, astfel, uitarea târnosim.

De tempore (IV)

Tainicul timp mă soarbe, hulpav și însetat,
Mă vrea să-i stau alături, să-i țin tovărășie
În hăul fără margini, tăcut și înghețat,
În care nu-i iubire și nu e vrăjmășie.

Mă soarbe fără preget, puțin câte puțin,
Ca vântul care smulge nisipul prins în stâncă,
Iar aripile-i negre în cale mă ațin,
Să nu îi scap din gheare cât în viață-s încă.

Și mă sculptează timpul în ceea ce voi fi,
Ștergând definitiv ce am fost cândva, odată,
Din ce în ce mai multe nu-mi voi mai aminti,
Căci viața e de-a-ntregul, nu poate fi-nnodată.

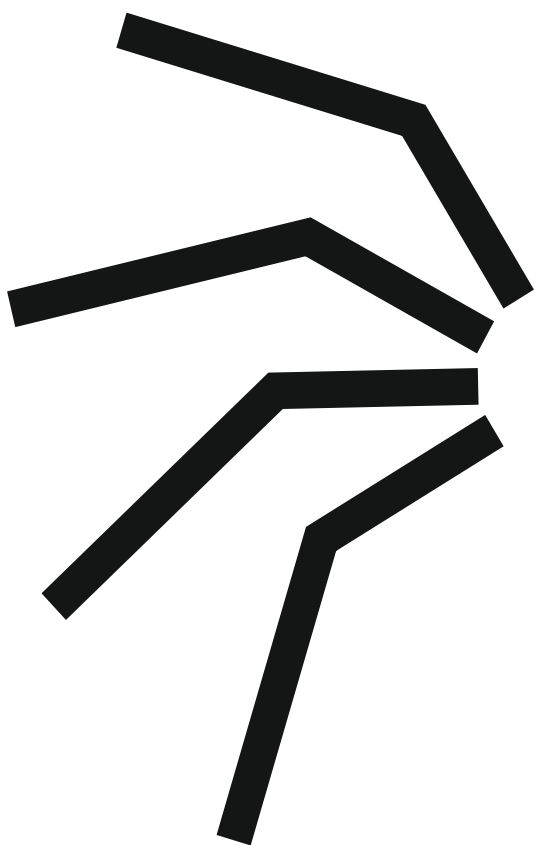
O pradă sunt, iar timpu-i supremul prădător,
La pândă stă, de-i noapte sau zi, cu ochii ficși,
Nisipul urmărește-n clepsidră, răbdător,
Cum răbdători așteaptă, de veacuri, vechii sfînși.

Din bezna ce strivește un luminiș incert
Ard ochi sticloși ce-așteaptă să se înalțe harul
Și să nu lase-n urmă decât un trup inert
În care casă-și face acum doar necesarul.

Tainicul timp mă soarbe, c-așa îi este firea,
Iar drumu-n care mergem ursit e să sfârșească,
Căci sunt iertat de-osânda cea mare – nemurirea,
Și trecător ca apa-s sub pronia cerească.

Trecutu-ncet mă uită, de parcă nici n-am fost,
Iar urmele pe care-am călcat se șterg și ele,
Pentru o seară numai, am fost un anagnost
Ce lumii de urât i-a ținut, după perdele.

Mă soarbe timpul tainic, puțin câte puțin,
Eu cred că e iubire, ce altceva să fie?
Atunci mă las iubirii, căci ei îi aparțin.
Ce poate fi mai mare, mai sacră bucurie?

De tempore (V)

...Aud, aud un plânset, precum o îngânare
Ce se insinuează de peste tot în jur,
Dar nimeni nu-i să plângă, și nici în suspinare,
Nu-i nici vreo incantare rostită de-un augur.

O fi un bocet, poate, pentru cel stins nedrept,
O tânguire moale, de tot neputincioasă,
Ce nu e către nimeni – nebun sau înțelept –,
Ci-ntoarsă-i către sine, stingheră și pioasă.

Sau poate e un cântec de leagăn, liniștit,
Pentru un prunc ce lumea o cearcă temător,
Sau poate e un strigăt de-alarmă, dar șoptit,
Să nu se deconspire pentru vreun prădător.

...Aud, aud un plânset ce nu se mai oprește,
Ca un pârau ce trece în susur peste pietre,
Dar nu mă înspăimântă și nici mă liniștește,
Doar treaz mă ține-n noapte, ca focul unei vetre.

Și-mi țârâie-n ureche, insidios și tern,
De parcă-ar fi acolo de când e lumea lume,
Pandant tenace-al vieții, al timpului etern,
Un plânset fără capăt și fără-o noimă-anume.

Și-ntr-un târziu, când noaptea începe să albească,
Deodată, înțeleg că e-un cântec tânguit,
Născut din plânsul care nu poate să se-oprească,
E-un cântec fără capăt, de plânset bântuit.

Nu-i bocet și nici cântec de leagăn acest plâns,
E tânguirea slabă a clipelor ce mor,
Pe care timpul harnic la margine le-a strâns
Pe drumul ce-am a face, cu care sunt dator.

Și-mi amintesc acum că această tânguire
Mereu am auzit-o, cântată de-un irod,
Și voi lua cu mine această amintire –
A clipelor ce-n moarte îmi cântă-al lor prohod.

De morte (I)

Tărâm de-nfricoșare-i, ascuns în întuneric,
Dar nu-i un întuneric ce noaptea-l izvodește,
E-o negură adâncă,-ntinzându-se, homeric,
Ce cercul de lumină, încet, ți-l năpădește.

Tărâm hulpav, perdeaua de negură aruncă
Ca pe-un năvod pe lume și peste fiii ei,
Să împlinească-ntocmai năprasnica poruncă
Ce-i dată, peste veacuri, de nemiloșii zei.

Și intră fiii lumii-n tărâmul ce-i înghite,
Și-n negura ca smoala conturul lor se varsă,
Cum florile sunt smulse de uragan din chite,
Sau de pe plajă urma cum e de valuri ștearsă.

În fiecare-n parte întregul se-oglindea,
Și-această oglindire era, chiar ea, o lume
Ce visuri și speranțe și doruri cuprindea,
Iar pentru fiecare se pregătea un nume.

Din haosul cel cosmic, din lipsa de structură,
O ordine ascunsă era deja răzbindă,
Însă tărâmul negru a pus, prea brusc, cezura,
Și-a stins de tot chiar jarul ce sta să se aprindă.

Iar din absența formei, o formă a absenței
Țeseau poezii, barzii și filosofii chiar,
Din transcendentul rece, căldura imanenței
Crea tipare-n lume, precum un miliar.

Și toate-aceste focuri ce bezna luminau
S-au stins ca lumânarea sub negura tenace,
Semințele din care,-ncet, fructe germinau
Au putrezit pe cale, 'nainte de-a se coace.

...Dar toate astea-s scrise în stele și în fire,
Așteaptă hăul negru la capătul de drum,
Iar moartea-i doar un capăt, nu-i nicidecum menire,
Căci alte flori îți-vor curând din vechiul scrum.

Îmbătrânit e timpul de propria sa grabă,
Nedumerit se uită, din ce în ce mai des,
Pe urmele pe care-a venit și se întreabă
De poartă ele oare vreun tainic înțeles.

Dar urmele-s lăsate pe lut și pe nisip,
Și nimeni nu mai știe ce-ndemnuri le-au urzit,
Odinioară ele aveau un glas, un chip,
Dar ploile și vântul le-au șters și netezit.

În urmele pierdute încă respiră semne
Ce-aveau culori odată și forme și chiar nume,
Dar nimeni nu mai știe ce-au vrut atunci să-nsemne,
Și ce poveste-anume au vrut s-aducă-n lume.

Îmbătrânit e timpul și se preumblă-ncet
Cătând la urme stranii din lumea cea apusă,
Să le-nțelegi nevoie-i de-un suflet de poet,
Să țeasă-n loc povestea ce-odată a fost spusă.

Ca valul este lumea ce plaja măturând
Amestecă nisipul din urmele lăsate,
Și alte urme vin să se-așeze, rând pe rând,
Dar viață au doar până de-un val sunt măturate.

Căci cum să mai rămână un zbor sculptat în aer
De-o aripă semeată ce-odată-a exultat?
Sau cum să mai răsune un geamăt sau un vaier
Când nu mai e urechea ce-atunci l-a ascultat?

Și unde este urma ce gândul și durerea
Au fost săpat-o-n suflet – tranșee ezoteră?,
Și cum vom ști vreodată unde a stat tăcerea,
Și unde renunțarea, speranța efemeră?

Un palimpsest e lumea, mormântul unei urme
Pe alt mormânt de urmă mereu s-a așezat,
Și nu-i vreo rațiune acest destin să curme.
...Un cimitir de urme ce crește ne-ncetat.